

toczy się poza siedzibą zainteresowanej jednostki lub poza bliską okolicą jej siedziby bądź też postępowanie dotyczy sprawy nietypowej i skomplikowanej, a stałą obsługę prawną wykonuje referent prawny;

c) jeżeli wykonanie usługi prawnej wymaga zaangażowania wybitnego specjalisty.

2. Przed udzieleniem zespołowi adwokackiemu zlecenia na wykonanie usługi prawnej jednostka gospodarki uspołecznionej obowiązana jest zwrócić się do swojej jednostki nadrzędnej o wykonanie tej usługi na zasadach określonych w przepisach o obsłudze prawnej jednostek gospodarki uspołecznionej.

3. W razie niemożności wykonania usługi prawnej przez jednostkę nadrzędną udziela ona pisemnego zezwolenia na zlecenie wykonania tej usługi zespołowi adwokackiemu.

4. Odpis zezwolenia jednostka nadrzędna przesyła prezesowi okręgowej komisji arbitrażowej właściwej dla siedziby jednostki, której udzielono zezwolenia.

5. Data i numer pisma zezwalającego na zlecenie wykonywania usługi prawnej przez zespół adwokacki powinny być powołane w zleceniu jednostki gospodarki uspołecznionej (§ 1 ust. 1).

§ 3. 1. W przypadkach nie cierpiących zwłoki, jeżeli zachodzą warunki, o których mowa w § 2 ust. 1, a nie jest

możliwe uzyskanie zezwolenia jednostki nadrzędnej ani dani zlecenia radcy prawnemu zatrudnionemu w innej jednostce gospodarki uspołecznionej — jednostka gospodarki uspołecznionej może udzielić zespołowi adwokackiemu zlecenia na usługę prawną mimo nieposiadania zezwolenia jednostki nadrzędnej.

2. O udzielonym zleceniu jednostka gospodarki uspołecznionej obowiązana jest zawiadomić jednostkę nadrzędną oraz prezesa właściwej okręgowej komisji arbitrażowej.

§ 4. 1. Wykonanie usługi prawnej należy zlecać zespołowi adwokackiemu właściwemu dla siedziby zainteresowanej jednostki gospodarki uspołecznionej lub miejsca, w którym toczy się sprawa sądowa lub arbitrażowa.

2. Przy zlecaniu wykonania usługi prawnej jednostka gospodarki uspołecznionej może wskazać adwokata, który ma wykonać usługę prawną.

§ 5. Po wykonaniu usługi prawnej zespół adwokacki wystawia rachunek, w którym powinien być określony rodzaj wykonanej usługi i prawna podstawa ustalenia kwoty wymienionej w rachunku.

§ 6. Zapłata należności za usługi prawne następuje z bezosobowego funduszu płac w trybie określonym dla rozliczeń za usługi wykonywane przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

136

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 24 kwietnia 1964 r.

w sprawie zasad sporządzania uzasadnień techniczno-ekonomicznych do wniosków o zezwolenie na przyjęcie w dokumentacji rozwiązań przewidujących zastosowanie maszyn, urządzeń lub podzespołów nie produkowanych w kraju.

Na podstawie § 4 ust. 2 pkt 1 uchwały nr 243 Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1963 r. w sprawie wyeliminowania nieuzasadnionego importu przy projektowaniu maszyn i zakładów przemysłowych (Monitor Polski Nr 65, poz. 323) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się ramowe zasady sporządzania uzasadnień techniczno-ekonomicznych do wniosków o zezwolenie na przyjęcie przy projektowaniu konstrukcji i modernizacji wyrobów przemysłu maszynowego oraz przy projektowaniu i modernizacji zakładów przemysłowych i innych obiektów rozwiązań przewidujących zastosowanie maszyn, urządzeń lub podzespołów nie produkowanych w kraju — w brzmieniu podanym w załączniku do zarządzenia.

2. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą dostosować ramowe zasady, o których mowa

w ust. 1, do specyfiki branżowej podległych im jednostek organizacyjnych. Wytyczne branżowe powinny być uzgodnione z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 2. Zarządzenie nie dotyczy detali, podzespołów i zespołów oraz maszyn i urządzeń objętych wieloletnimi umowami kooperacyjnymi lub porozumieniami zawartymi z krajami będącymi członkami Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej oraz — za zgodą Ministra Handlu Zagranicznego — wyrobów z importu w przypadkach uzasadnionych potrzebami eksportu.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów:

S. Jędrzychowski

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 24 kwietnia 1964 r. (poz. 136).

RAMOWE ZASADY SPORZĄDZANIA UZASADNIENI TECHNICZNO-EKONOMICZNYCH DO WNIOSKÓW O ZEZWOLENIE NA PRZYJĘCIE PRZY PROJEKTOWANIU ROZWIĄZAŃ PRZEWIDUJĄCYCH ZASTOSOWANIE MASZYN, URZĄDZEŃ LUB PODZESPOŁÓW NIE PRODUKOWANYCH W KRAJU.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Zgodnie z uchwałą nr 243 Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1963 r. w sprawie wyeliminowania nieuzasadnionego importu przy projektowaniu maszyn i zakładów przemysłowych (Monitor Polski Nr 65, poz. 323) projekty konstrukcji i modernizacji maszyn i urządzeń oraz projekty budowy i modernizacji zakładów przemysłowych i innych obiektów

należy sporządzać na podstawie rozwiązań opartych na maszynach, urządzeniach i detalach produkcji krajowej. Przyjęcie w dokumentacji rozwiązań, przewidujących zastosowanie maszyn i urządzeń lub detali albo podzespołów i zespołów nie wytwarzanych w kraju, jest dopuszczalne, jeżeli jest to niezbędne do uzyskania w szczególności:

- 1) nowej produkcji koniecznej dla gospodarki narodowej,
- 2) produkcji o nie osiąganym uprzednio jakości,

- 3) wyrobów eksportowych lub antyimportowych w określonym czasie,
- 4) efektów ekonomicznych.

§ 2. 1. Wnioski o zezwolenie, o którym mowa w § 1 ust. 1 zarządzenia, powinny być sporządzone zgodnie z przepisami uchwały nr 243 Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1963 r. w sprawie wyeliminowania nieuzasadnionego importu przy projektowaniu maszyn i zakładów przemysłowych oraz zawierać uzasadnienie techniczno-ekonomiczne, zwane dalej „uzasadnieniem”.

2. Wnioski precyzujące zakres importu wraz z uzasadnieniem powinny być sporządzone w stadium opracowywania założeń, a najdalej w fazie projektu wstępnego. Zasady i tryb dokonywania zamówień na zakupy z importu normują odrębne przepisy.

3. Zezwolenia na zastosowanie w dokumentacji rozwiązań, opartych na przewidywanym imporcie, udziela organ bezpośrednio nadrzędny nad jednostką wnioskującą, po dokonaniu bezpośrednio lub przy udziale rzeczoznawców (ewentualnie komisji oceny projektów inwestycyjnych) oceny uzasadnienia techniczno-ekonomicznego wniosku.

§ 3. 1. Uzasadnienie rozwiązań, przewidujących zastosowanie maszyn i urządzeń nie produkowanych w kraju, powinno zawierać:

- 1) zakres rzeczowy przewidywanego importu;
- 2) koszty zakupu na podstawie wybranych ofert z wyodrębnieniem kosztu zakupu części zamiennych dla całego okresu pracy maszyny lub urządzenia;
- 3) warunki płatności;
- 4) uzasadnienie techniczne;
- 5) uzasadnienie ekonomiczne.

2. Wnioski należy sporządzać w kilku wariantach ze wskazaniem kraju zakupu (kraje kapitalistyczne, kraje socjalistyczne).

3. Dane niezbędne do opracowania uzasadnienia techniczno-ekonomicznego do wniosków zainteresowani wnioskodawcy powinni uzyskać od stałych przedstawicieli Ministerstwa Handlu Zagranicznego we właściwych komisjach branżowych, powołanych zgodnie z zarządzeniem nr 88 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1963 r. w sprawie wyeliminowania zbędnego importu kompletnych obiektów, maszyn, urządzeń, sprzętu technicznego oraz części zamiennych (Monitor Polski Nr 55, poz. 276).

Rozdział 2.

Uzasadnienie techniczne.

§ 4. Uzasadnienie techniczne powinno określać:

- 1) zakres rzeczowy przewidywanego importu wraz ze szczegółową charakterystyką techniczną poszczególnych maszyn i urządzeń, łącznie z niezbędnymi wyposażeniami i częściami zapasowymi oraz globalną wyceną części zamiennych z importu na okres pracy przedmiotu importu; przy tym charakterystyka powinna również określać ciężar poszczególnych maszyn i urządzeń oraz uzupełniające wyposażenie, zapewniające wykorzystanie gwarantowanej mocy produkcyjnej;
- 2) udział przedmiotu importu w całości projektowanej inwestycji;
- 3) cykl budowy całego obiektu i wynikające z tego terminy dostaw importowanych maszyn i urządzeń;
- 4) udział całego obiektu w globalnej produkcji branży;
- 5) charakterystykę importowanych maszyn i urządzeń, obejmującą w szczególności efekty produkcyjne wynikające z zastosowania importowanych maszyn i urządzeń z punktu widzenia:
 - a) wydajności urządzeń,
 - b) jakości produkcji,

- c) zatrudnienia,
- d) zużycia surowców (ilość, jakość, wartość, źródło zaopatrzenia),
- e) zużycia energii (cieplnej, elektrycznej);
- 6) charakterystykę czynników inwestycyjnych, jak:
 - a) zagospodarowanie powierzchni z uwzględnieniem gabarytów urządzeń objętych wnioskami;
 - b) wpływ ciężaru urządzeń na wielkość i koszt obudowy;
- 7) ponadto należy określić:
 - a) różnice w kosztach eksploatacyjnych i inwestycyjnych dla różnych możliwych do zrealizowania wariantów importowych (we wskaźnikach złotych i dewizowych),
 - b) poszczególne etapy procesu inwestowania obiektów przy różnym zakresie importu, m. in. ze względu na podejmowaną w tym czasie produkcję krajową.

§ 5. Uzasadnienie techniczne rozwiązań, przewidujących zastosowanie maszyn lub urządzeń z importu, łącznie z zakupem licencji zagranicznej na produkcję określonych wyrobów powinno nadto określać:

- 1) skutki techniczno-ekonomiczne, wynikające z zakupu licencji na produkcję w skali danej branży;
- 2) poziom techniczny i technologiczny projektowanego zakładu opartego na licencji zagranicznej w porównaniu z doświadczeniami zagranicznymi oraz dotychczasowym poziomem produkcji krajowej;
- 3) przydatność surowców i półproduktów krajowych do produkcji bądź wielkość niezbędnego importu surowców lub półfabrykatów oraz wynikowy efekt ekonomiczny zamierzonej produkcji o przewidzianych parametrach;
- 4) koszty zakupu licencji i opłaty licencyjne.

Rozdział 3.

Uzasadnienie ekonomiczne.

§ 6. Dane techniczne, o których mowa w § 4 i § 5, powinny stanowić podstawę do przeprowadzenia rachunku ekonomicznego. Metodę przeprowadzenia rachunku ekonomicznego ustala instrukcja ogólna w sprawie metodyki badań ekonomicznych efektywności inwestycji z 1962 r., wydana przez Komisję Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 7. W celu ułatwienia sporządzania uzasadnienia ekonomicznego podaje się do stosowania odpowiednie wzory wyjściowe do przeprowadzenia rachunku ekonomicznego:

- 1) Punktem wyjścia do przeprowadzenia rachunku ekonomicznego jest porównanie wskaźników efektywności istniejących, realnych wariantów do uzyskania danego efektu użytkowego. Wskaźnik oblicza się według wzoru podstawowego:

$$E = \frac{1}{T} \cdot \frac{(J + K) \cdot b + S}{P} \quad (1),$$

gdzie:

- T — graniczny czas zwrotu nakładów = 6 lat,
 J — wielkość nakładów inwestycyjnych łącznie z wielkością zamrożenia,
 K — roczne koszty eksploatacyjne, nie obejmujące surowców i zużycia półfabrykatów, paliwa i energii, pomniejszone o amortyzację,
 P — średnia roczna produkcja,
 b — współczynnik korygujący, uwzględniający okres eksploatacji, odczytany z tablic Instrukcji ogólnej,
 S — roczne koszty zużycia surowców.

2) Zależnie od warunków i charakteru produkcji stosuje się następujące formuły rachunku, oparte na modyfikacji wzoru podanego w pkt 1. W razie gdy import dotyczy inwestycji centralnych, rachunek przeprowadza się według następujących wzorów:

$$\frac{1}{6} \frac{-(J_d \cdot e + J_{kr}) + K_d}{D - D_e} < e_1 \quad (2),$$

gdzie:

- J_d — łączne wydatki dewizowe (w złotych dewizowych), związane z zakupem importowanego obiektu, transportem, instalacją oraz uruchomieniem urządzenia;
 e, e_1 — kierunkowe przeliczniki dewizowe, odpowiadające: e — kierunkowi zakupu obiektu inwestycyjnego, e_1 — kierunkowi eksportu produkcji gotowej*);
 J_{kr} — łączne nakłady inwestycyjne wydatkowane w złotych obiegowych, niezależnie od wydatków dewizowych, powiększone o straty, wynikające z zamrożenia;
 K_d — roczne koszty eksploatacyjne, pomniejszone o wielkości amortyzacji oraz koszt wsadu dewizowego, a powiększone o roczną ratę kapitałowych remontów;
 D — uzysk dewizowy brutto za produkcję roczną;
 D_e — wsad dewizowy do produkcji rocznej, powiększony o ewentualną wartość importu części zamiennych odniesionego do 1 roku.

Zamrożenie nakładów równe jest iloczynowi $I \times 0,16 n_z$,

gdzie:

- I — wydatkowane nakłady inwestycyjne;
 n_z — okres zamrożenia nakładów w latach.

b) Efektywność importu urządzeń o lepszej charakterystyce techniczno-ekonomicznej w porównaniu z wytwarzanymi w kraju. Import jest efektywny, gdy spełniony jest warunek:

$$E_{imp} < E_{kr} \quad (3),$$

gdzie:

$$E_{imp} = \frac{1}{6} \frac{-(J_d \cdot e + J_{kr}) + K_1}{P_1} b_1 + S_1 \quad (3a),$$

$$E_{kr} = \frac{1}{6} \frac{-(J_{kr} + K_2) b_2 + S_2}{P_2} \quad (3b),$$

gdzie poza oznaczeniami wzoru (1) i (2):

- S — koszt zużycia surowców oraz koszt remontów bieżących i kapitałowych;
 P — roczna wielkość produkcji lub usług;
 b — współczynnik korygujący (odczytany z tabeli Instrukcji ogólnej);
 Subskrypt 1 i 2 oznacza odpowiednie wielkości, odnoszące się do urządzenia importowanego i krajowego.
 Rachunek według wzoru (3) przeprowadza się dla urządzeń przeznaczonych zarówno do produkcji eksportowej, jak również ograniczającej import.

*) Kierunkowe przeliczniki dewizowe będą ustalane przynajmniej raz do roku przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego, zależnie od kierunków geograficznych, z uwzględnieniem aktualnego stanu bilansów handlowych z poszczególnymi krajami, i podawane do wiadomości zainteresowanym.

c) W razie importu urządzenia nie produkowanego w kraju, mającego na celu oszczędność pracy ręcznej, powinien być spełniony warunek:

$$\frac{1}{6} \frac{-(J_d \cdot e + J_{kr}) + K_1}{P_1} b + S_1 < \frac{0,74 K_2 + S_2}{P_2} \quad (4),$$

3) Jeżeli urządzenie importowane wymaga niewielkich nakładów inwestycyjnych, należy stosować uproszczone metody badania opłacalności, ustalone na podstawie „Instrukcji w sprawie efektywności mniejszych inwestycji oraz przedsięwzięć organizacyjno-technicznych, zwłaszcza związanych z realizacją postępu technicznego oraz produkcją eksportową i zastępującą import”, wydanej przez Komisję Planowania przy Radzie Ministrów w 1962 r.

a) W razie gdy importowane urządzenie pozwala na uzyskanie produkcji eksportowej lub ograniczającej import, opłacalność importu ustala się według formuły:

$$\frac{0,2 (I_d \cdot e + I_{kr}) + K_d}{D - D_e} < e_1 \quad (6),$$

gdzie poza oznaczeniami przyjętymi we wzorze (2):

- I_d — wydatek dewizowy na zakup urządzenia;
 I_{kr} — nakłady inwestycyjne w złotych obiegowych na montaż i uzupełnienie urządzenia importowanego.

b) Dla urządzeń importowanych, dających obniżkę kosztów w porównaniu do urządzeń krajowych, powinien być spełniony warunek:

$$\frac{0,2 (I_d \cdot e + I_{kr1}) + K_1}{P_1} < \frac{0,2 I_{kr2} + K_2}{P_2} \quad (5),$$

I_{kr2} — nakłady inwestycyjne na zakup urządzenia krajowego.

c) Do urządzeń nie produkowanych w kraju, a dających obniżkę kosztów, stosuje się wzór:

$$\frac{U}{I_d \cdot e} > q \quad (7),$$

gdzie:

U — roczna obniżka kosztów (wzrost akumulacji zakładu),

$q = 0,2$ przy $n = 15$,

przy $n \neq 15$ $q = 0,2 \cdot \frac{15}{n}$

d) W razie importu urządzeń służących do mechanizacji prac ręcznych stosuje się wzór:

$$\frac{U - 0,2 K_p}{I_d \cdot e} > q \quad (8),$$

gdzie:

K_p — roczne koszty przerobu, tj. koszty eksploatacji, pomniejszone o koszt zużycia materiałów i amortyzacji.

§ 8. Dodatkowo można obliczyć okres zwrotu nakładów inwestycyjnych ze względu na spodziewaną różnicę kosztów produkcji; oczywiście w razie korzystnego importu, gdy zarówno we wskaźnikach złotych, jak i dewizowych okres zwrotu jest bardzo korzystny, np. 2 lata — w wykonaniu krajowym zaś np. 6 lat, można pójść na rachunku uproszczonym, kładąc jednocześnie nacisk na analizę elementów technicznych, a w szczególności na realność terminów osiągnięcia produkcji o żądanych parametrach i żądanej wielkości.